

for at være et meget stort Spørgsmaal, om det er tilstrækkeligt at udtale mig saaledes, naar det gælder de Fordringer, for hvilke den korte Frist agtes indført, thi med Hensyn til dem vil der næsten altid opstaa Spørgsmaal om, naar denne Fordring forfalder. Det er et Spørgsmaal, der i Praksis er meget vanskeligt at besvare, thi der er jo intet almindeligt at sige derom. Maaſte træffes der Afſtale om Længden af den Kredit, der gives, og hvis saadan Afſtale træffes, bliver der alſaa Spørgsmaal om at føre Bevis derfor, og da det i Reglen vil være en mundtlig Afſtale, vil Beviſet være vanskeligt at føre. I mange Tilfælde er der desuden i Almindelighed ikke Tale om Kredittiden; Køberen kan saaledes ſige: jeg kan ikke betale ſtrafs, jeg maa have nogen Tids Henſtand. Endelig gives der Tilfælde — jeg tager kun de mest praktiſte — i hvilke der udtrykkelig er Afſtale om viſſe beſtemte Afdrag, hvorigennem Fordringen ſkal betales. Nu ville Forholdene i Praksis ſikkert nok ofte ſtille ſig ſaaledes, at man, naar ikke andet kan oplyſes, vil regne Fordringen ſom forfalden fra Leveringstiden, alſaa betragte dette ſom Tidspunktet, fra hvilket Kreditor er berettiget til at forlange Betaling, og ſom Følge deraf ſkulde ogſaa Forfaldsfristen regnes deraf. Dette Tidspunkt ſkulde alſaa betragtes ſom Forfaldstid, naar ikke andet kan oplyſes. Men det kan fremdeles være overmaade vanskeligt nøjagtigt at beviſe, paa hvilken Tid, hvilken Dag, i hvilken Maaned en Ting er leveret. Derfor forekommer det mig, at med Hensyn til ſaadanne Fordringer vilde man uden Tvivl i praktiſt Hensende være bedre ſtillet, derſom man i Ets. regnede det Aar, i hvilket Leveringen er ſtet, ſom det Aar, fra hvilket Forældelsesfristen ſkulde regnes, at man alſaa regner fra det Aar, i hvilket Arbejdet er leveret eller Genſtanden ſolgt o. ſ. v. Det kunde være, at det var mere praktiſt at tage ſit Udgangspunkt fra ſelve det Tidspunkt, paa hvilket Sagen anlægges, og ſige, at man kun kunde, indtale Fordringer, der angaa de tre ſidſte Aar fra Forliagslagens Dato. Det forſte, ſom jeg nævnte, vil jeg anſe for at være det bedſte, men ſelvſølgelig vil man, hvordan man i det enkelte vil gøre det, ikke kunne undgaa praktiſte Ulemper, og jeg antager derfor heller ikke, at noget af det, jeg nævnte, vil afhjælpe Manglen, men dog tror jeg, at det vil være bedre end det, her ſtaar, og at det vil være mere praktiſt at gaa den Vej.

Det andet Hovedpunkt i Loven angaar den Maade, hvorpaa Fordringen ſkal holdes i Kraft. Det er jo en Selvfølge, at Lov-

forſlaget indeholder den Beſtemmelse, at en Anerkendelse fra Debitors Side enten ſtiltiende eller udtrykkelig er en tilſtrækkelig Anerkendelse — det, ſom allerede hidtil har gældt og altid maa gælde, søger Lovforſlaget naturligviſ ikke at komme bort fra. Deraf følger, at ved enhver Anerkendelse af Fordringen begynder en ny Forældelsesfrist at løbe. Hvis Fordringen ved et Gældsſ brev f. Ets. ved Lovforſlagets Gennemførelſe er 9 Aar gammel, og den ſaa bliver anerkendt af Debitor, vil der begynde en ny Frist for Forældelſen. Den Ting er klar. Det er endvidere klart, at ſaaledes ſom Lovforſlaget ſtiller Sagen, vil en udtrykkelig Anerkendelse i Gældsſbrevsform fra Debitors Side kunne forandre den hidtilværende korte Frist af 3 Aar til den længere Frist paa 10 Aar. Naar alſaa Fordringer af handlende paa deres Kunder, ſom blive forældede i 3 Aar, blive holdte i Kraft ved Gældsſbrevets Udſtedelſe inden Udløbet af 3 Aar, vil der være begyndt en Forældelsesfrist af 10 Aar o. ſ. fr. Diſſe Ting ere jo ganſte klare. Men bortſet deraf vil Lovforſlaget ikke lade ſig nøje med, hvad man hidtil har brugt, det vil ikke lade ſig nøje med at ſige: ethvert Krav gjort fra Kreditors Side inden Forældelses tidens Udløb er tilſtrækkeligt til at holde Fordringen i Kraft. Det er Tilfældet nu. Nu kan et ſimpelt, naturligviſ beviſligt, Paatrav fra Kreditors Side holde Fordringen i Kraft. Den betragtes ſom fornyet, og en ny Forældelsesfrist løber fra den Tid, ſaadant Paatrav er ſtet; dette kan nu gøres ved Stævningmænd, Notarius eller paa anden Maade, naar blot Kreditor kan beviſe, at Paatrav er ſtet, ſaa er det tilſtrækkeligt til at holde Fordringen i Kraft. Dette tilſigter Lovforſlaget at aſſtaffe, og det vil ikke, at man bortſet fra en udtrykkelig eller ſtiltiende Anerkendelse fra Debitors Side ſkal kunne nøjes med mindre end Sogsmaals Anlæggelſe, og det vel at mærke et gennemført Sogsmaal. Ogſaa dette anſer jeg for at være fortræffeligt. Med Hensyn til de Fordringer, for hvilke man vil indføre den korteste Forældelsesfrist, finder jeg det i Virkeligheden ganſte nødvendigt, naar man vil opnaa det Maal, man har ſat ſig, ſom jeg i Begyndelſen antydede, nemlig at tvinge Folk til at gøre op, ſaa en Ende paa diſſe Sager, jørgø for, at det bliver konſtatet, hvorledes Forholdet er mellem dem. Jeg anſer det for overmaade fortræffeligt og nødvendigt, at dette ſker. Man kan ikke indvende derimod, at der vil komme vanskelige Forhold frem for Kreditoren, der ſtal anlægge Sag imod Debitorerne, med hvilke han fremdeles ønsker at ſtaa i venſkabeligt Forhold; thi for det